

Personalitatea unui poet militant

Dimos Rendis scrie despre naștinile contemporaneității și, deși își sprângea ale lura pe simbolurile mitologice, scrie după gusturile epocii noastre. În poezia „Despre dragoste” el militează pentru pace, el omagiază pasiunea luptei pentru libertate. Revine din nou în poezia sa tema comunistilor...

Publicată în paginile revistei „Contemporanul”, „Nota adresată fabricanților de arme din S.U.A., Marea Britanie și Franța” scoate în evidență noi laturi ale personalității lirice a poetului. Cum nu credem că salina este întotdeauna omorătoare de lirism, așa cum s-a scris în trecut, am avut plăcută surpriză în faptul de a vedea, oferit de poet, în acest poem, calul caracteristic de care vorbeam are altă semnificație și alt reazim. Aici Dimos Rendis polemizează cu ideile aflatelor la un nou sacru. Tema este de primă importanță, răspunderea cetățenească o impune ficționar poet, iar Dimos Rendis o însușește cu procedee de versificație deosebite. Ampla țesătură a imaginilor este deschisă cu o ironie subtilă — fabricanții de arme li pregătesc poetului o moarte frumoasă, încântătoare, moartea în cel de al treilea război mondial. După se prefacă a se bucura, este plin de recunoștință, ba chiar regretă că n-a murit în războaiele mondiale precedente. O minuire poate a-l mai interesa: se teme că în nefacerea pe care i-o pregătesc războinicii nu va fi posibilă. Tonul ironic este păsărit, timbrul poeziei capătului impresionant gravitate: Raymond, Dien nu se va bate cu mama Zoiei și Henri Martin nu va porni împotriva Mării Negre.

Publicată în paginile revistei „Contemporanul”, „Nota adresată fabricanților de arme din S.U.A., Marea Britanie și Franța” scoate în evidență noi laturi ale personalității lirice a poetului. Cum nu credem că salina este întotdeauna omorătoare de lirism, așa cum s-a scris în trecut, am avut plăcută surpriză în faptul de a vedea, oferit de poet, în acest poem, calul caracteristic de care vorbeam are altă semnificație și alt reazim. Aici Dimos Rendis polemizează cu ideile aflatelor la un nou sacru. Tema este de primă importanță, răspunderea cetățenească o impune ficționar poet, iar Dimos Rendis o însușește cu procedee de versificație deosebite. Ampla țesătură a imaginilor este deschisă cu o ironie subtilă — fabricanții de arme li pregătesc poetului o moarte frumoasă, încântătoare, moartea în cel de al treilea război mondial. După se prefacă a se bucura, este plin de recunoștință, ba chiar regretă că n-a murit în războaiele mondiale precedente. O minuire poate a-l mai interesa: se teme că în nefacerea pe care i-o pregătesc războinicii nu va fi posibilă. Tonul ironic este păsărit, timbrul poeziei capătului impresionant gravitate: Raymond, Dien nu se va bate cu mama Zoiei și Henri Martin nu va porni împotriva Mării Negre.

Dimos Rendis cîntă floarea candidă a lămlilor și singele eroilor comuniști ai Greciei, așa cum folclorul grec cîntă aceleași flori de lămți și sacral singe al lui Leonida, eroul de la Termopile. Este edificator poemul „Despre dragoste”, unde Terțiu și Anacreon își concordă simțințența pură și cizelată, spre a cînta marea iubire a oamenilor — dar a oamenilor care trăiesc în epoca aceasta, cînd în Grecia patrioții nu se lăcădă, în Africa mînd iubirea și bucuriile concrete ale vieții. Poemul este însușit de generoasă idealuri omenești și toate versurile sînt imbibate de o aromă plăcută, inductivă exotită. Poetul își vede iubirea oglindită în flori și în cîntecul păsărilor, elemente ale naturii care și-ar pierde farmecul dacă iubirea poetului n-ar exista. Cînd poezia afirmă imposibilitatea de a exprima intensitatea dragostei sale, nu vibrează strigătul nervos al romantului, ci constatarea emoțională dar calmă a clarității. Nu sînt găsite cuvîntul direcție care să arate că poetul și-ar da și viața pentru iubirea lui ci se întreprinde o frumoasă asociație alegorică: un patriot grec nu putuse spune că de mult își iubeste patria pînă în clipa cînd, aruncînd o grenadă și murînd pe baricadă, a rostit: „Iată cîi o iubesc”. Iubirea este văzută de Dimos Rendis ca o parte fermecătoare din viața omului luptător.

Publicată în paginile revistei „Contemporanul”, „Nota adresată fabricanților de arme din S.U.A., Marea Britanie și Franța” scoate în evidență noi laturi ale personalității lirice a poetului. Cum nu credem că salina este întotdeauna omorătoare de lirism, așa cum s-a scris în trecut, am avut plăcută surpriză în faptul de a vedea, oferit de poet, în acest poem, calul caracteristic de care vorbeam are altă semnificație și alt reazim. Aici Dimos Rendis polemizează cu ideile aflatelor la un nou sacru. Tema este de primă importanță, răspunderea cetățenească o impune ficționar poet, iar Dimos Rendis o însușește cu procedee de versificație deosebite. Ampla țesătură a imaginilor este deschisă cu o ironie subtilă — fabricanții de arme li pregătesc poetului o moarte frumoasă, încântătoare, moartea în cel de al treilea război mondial. După se prefacă a se bucura, este plin de recunoștință, ba chiar regretă că n-a murit în războaiele mondiale precedente. O minuire poate a-l mai interesa: se teme că în nefacerea pe care i-o pregătesc războinicii nu va fi posibilă. Tonul ironic este păsărit, timbrul poeziei capătului impresionant gravitate: Raymond, Dien nu se va bate cu mama Zoiei și Henri Martin nu va porni împotriva Mării Negre.

Publicată în paginile revistei „Contemporanul”, „Nota adresată fabricanților de arme din S.U.A., Marea Britanie și Franța” scoate în evidență noi laturi ale personalității lirice a poetului. Cum nu credem că salina este întotdeauna omorătoare de lirism, așa cum s-a scris în trecut, am avut plăcută surpriză în faptul de a vedea, oferit de poet, în acest poem, calul caracteristic de care vorbeam are altă semnificație și alt reazim. Aici Dimos Rendis polemizează cu ideile aflatelor la un nou sacru. Tema este de primă importanță, răspunderea cetățenească o impune ficționar poet, iar Dimos Rendis o însușește cu procedee de versificație deosebite. Ampla țesătură a imaginilor este deschisă cu o ironie subtilă — fabricanții de arme li pregătesc poetului o moarte frumoasă, încântătoare, moartea în cel de al treilea război mondial. După se prefacă a se bucura, este plin de recunoștință, ba chiar regretă că n-a murit în războaiele mondiale precedente. O minuire poate a-l mai interesa: se teme că în nefacerea pe care i-o pregătesc războinicii nu va fi posibilă. Tonul ironic este păsărit, timbrul poeziei capătului impresionant gravitate: Raymond, Dien nu se va bate cu mama Zoiei și Henri Martin nu va porni împotriva Mării Negre.

„Căci așa se întîmplă omului cu visurile Unii visează, alții le înfățișează, La generațiile care vin Le dau suflet și trup, Le dau viață.”

Argonauții caută lina de aur pentru a feri, cu ajutorul ei, bunăstare și

Argonauții caută lina de aur pentru a feri, cu ajutorul ei, bunăstare și

Noul roman al lui Mitchell Wilson

Romancierul american Mitchell Wilson e cunoscut publicului cititor din țara noastră prin volumul său „O rază de lumină”, apărut recent în traducere românească. De curînd, în vitrinele librăriilor americane a apărut cel de al doilea roman semnat de Mitchell Wilson, și care poartă titlul „Fratele meu, dusmanul meu” (My brother, my enemy).

Trei orfani, Ken, Davy și Margot Mallory sînt crescuți la ferma unui unchi, a cărui brutalitate și lipsa de omenie li determină să fugă și să pribegască prin mai multe sate și orașele americane. În cele din urmă, Ken și Davy ajung într-un oraș unde, cu ajutorul lui Norton Wallis, un bătrîn inventator, izbutesc să deschidă un mic atelier de reparat automobile. Dar marele vis al celor doi frați e să realizeze un aparat cu ajutorul căruia să transmită, la mari depărțări, imagini. Nesfîrșitele peripeții ale tinerilor inventatori, cărora capitaliștii de tot soiul le pun piedici peste piedici, sînt povestite cu o umitoare violețune.

„Dar Marea, ostentilă, cade moale uitînd pricina spărării sale. Privirea ei e iarăși ca-nainte, albastru, dragăstosul și cumințe. De vas, lăscăvii și scarpină spinarea ce grea mișcărie — înșelătoare! — Și zici că adăneari nici cu gîndul n-a urit să-nghită cerul și pămîntul Acum e răsfățat și nurlie, iar tu o ierți! Și boarea cînd este le lași purtat pe stîni și ca neaua căci știe să-i dezodăie, căpșau!”

Dan Grigorescu

Discuțînd trăsăturile specifice ale artei lui Geo Bogza *)

Fără a fi prin excelență un scriitor „dificil”, așa cum sînt considerați mulți prozatori și poeți care au debutat și s-au făcut cunoscuți publicului cititor încă din epoca dintre cele două războaie mondiale, Geo Bogza — ca orice artist autentic — pune cercetătorului multiple probleme de natură estetică, deloc ușor rezolvabile. Poate locuit de aceea, în ajara cronicilor și recenzorilor prilejuate de apariția ultimelor sale screri, el nu s-a bucurat pînă în prezent decît de două studii critice de dimensiuni mai mari, îndrăznețe prin înșiruirea lor de a precece, în sinteză, totalitatea activității literare a lui Geo Bogza. (Judecînd comparativ, alți scriitori nu au avut parte nici măcar de atît). Cel dintîi, axat cu deosebire pe evidențierea artei reportajului, este semnat de Ion Vlad și a apărut, în țară, în două numere ale revistei Sîcșoș. Cel de al doilea, semnat de B. Elvin și văzută lumina tiparului la E.S.P.L.A. într-o colecție de studii literare.

Întră în intenția noastră de a discuta acum ambele studii — înțersant și instructive fiecare, — deși operațiunea e tentantă și-ar putea duce la unele concluzii fructuoase, privind alți metoda de cercetare, cit și elementele rețevate, de cei doi critici, ca esențiale în opera lui Geo Bogza. Ne vom opri, sumar, numai asupra lucrării lui B. Elvin, întrucît aceasta, împărțită fiind în volum, e mai la îndemîna cititorilor.

Concepind studiul după formula monografică, dîndu-i însă, de la început, o viziabilă finită estetică, B. Elvin caută să evidențieze, multilateral, principalele aspecte și trăsături ale creației lui Geo Bogza. Pentru realizarea unui atare obiectiv, criticul a urmărit mai întîi „dramul scriitorului” de la primele sale încercări pînă la Taboul geografic, a dezbătut apoi problema reportajului ca specie literară (facînd și unele referințe la punctele de vedere ale lui Geo Bogza), a analizat modalitatea sub care apare munca și natura în opera scriitorului, a schițat chipul omului așa cum ni se înfățișează el în reportajele lui Bogza, a subliniat atenția de care se bucură în scrierile acestor mare artist problematica unor „scrieri” care sînt rînjă pentru monumentalitatea prezentă și la Hogas și la Bogza. Dar, oare, suportul lor e același? Elvin însuși recunoaște că, prin concepție, cei doi scriitori sînt profund deosebiți. Care ar putea fi atunci izvoarele universului de imagini al lui Geo Bogza și natura viziunii sale? Care este, în fond, suflul artistic al operei sale. Cu toate că B. Elvin își opune, la un moment dat (referindu-se la „Jurnalul de călătorii”) romanticismul (de drept, pasiv) totuși, după părerea noastră, natura viziunii artistice a lui Geo Bogza și suflul său creator sînt profund romantice. De la prefețitură pentru eroi prometeici, pînă la efuziunile lirice care transformă reportajul în poem în proză, și de la interesul pentru imaginea hiperbolică, monumentală, antetică, pînă la surprinderea macrocosmosului în microcosmos, totul ne îndrumă spre romanticism. N-avem de a face, firește, cu vechiul romanticism activ, ci cu unul nou, revoluționar, irradiat în esență de acela al lui Gorki, Byron, Mickiewicz, Lermontov sau Eminescu li cîntau pe titanol mîfolog și vedeau în el un simbol, Bogza descoperă titanol nu pe stîncile Caucazului și nici în legenda rela lupte ale lui Prometheus, ci Jupiter, ci între oameni. Prometheu a devenit Danho, romanticul activ ajuns revoluționar, iar utopicul a devenit posibilitate în ordinea socială. Umanitarismul romanticilor de altădată a primit, în viziunea lui Bogza, trăsăturile regimului socialist. Ex clusivismul romantic de altădată a

Geo Bogza

Se pare însă că analiza nu e dusă întotdeauna pînă la concluziile și firești. Reportajul, stilistic vorbind, pe Geo Bogza la Calistrat Hogas, criticul ar fi putut conchide dezbătînd sumar, natura viziunii pe care

cei doi scriitori o au asupra relației dintre om și natură. Se știe că suportul viziunii lui Hogas e vasta lui cultură clasică. De aici și epedictic imaginea sale artistice. Profetia pentru monumentalitatea prezentă și la Hogas și la Bogza. Dar, oare, suportul lor e același? Elvin însuși recunoaște că, prin concepție, cei doi scriitori sînt profund deosebiți. Care ar putea fi atunci izvoarele universului de imagini al lui Geo Bogza și natura viziunii sale? Care este, în fond, suflul artistic al operei sale. Cu toate că B. Elvin își opune, la un moment dat (referindu-se la „Jurnalul de călătorii”) romanticismul (de drept, pasiv) totuși, după părerea noastră, natura viziunii artistice a lui Geo Bogza și suflul său creator sînt profund romantice. De la prefețitură pentru eroi prometeici, pînă la efuziunile lirice care transformă reportajul în poem în proză, și de la interesul pentru imaginea hiperbolică, monumentală, antetică, pînă la surprinderea macrocosmosului în microcosmos, totul ne îndrumă spre romanticism. N-avem de a face, firește, cu vechiul romanticism activ, ci cu unul nou, revoluționar, irradiat în esență de acela al lui Gorki, Byron, Mickiewicz, Lermontov sau Eminescu li cîntau pe titanol mîfolog și vedeau în el un simbol, Bogza descoperă titanol nu pe stîncile Caucazului și nici în legenda rela lupte ale lui Prometheus, ci Jupiter, ci între oameni. Prometheu a devenit Danho, romanticul activ ajuns revoluționar, iar utopicul a devenit posibilitate în ordinea socială. Umanitarismul romanticilor de altădată a primit, în viziunea lui Bogza, trăsăturile regimului socialist. Ex clusivismul romantic de altădată a

LIRISMUL POVEȘTITORULUI

Cronica literară

LIRISMUL POVEȘTITORULUI

În articolul pe care-l scria cu prilejul apariției volumului „Mormîntul unui copil”, publicat în „Viața românească” din 1906, Ibrăileanu caracteriza astfel operele de început ale iscusitului maestru al prozei românești: „D. Sadoveanu e cel dintîi cîntăreț al pămîntului țării sale, înveștă să zice că nimeni nu o țigat ca dinveștă prin atîtea fibre temeinice cu sufletul acestui pămînt, cu cîmpurile lui, cu apele lui, cu oamenii lui, — și deci cu cei mici, — cu tragedia lui...”

Criticul „Vieții românești” releva în aceste rânduri faptele trăsături specifice creației sadoveniene, care se afirmă cu tărie chiar de la primele volume de nuvele și povestiri. Poet al naturii și al sufletului omensc mai mult decît oricare din contemporanii lui, Sadoveanu s-a apropiat cu dragoste de oamenii de la țară și din uitatele figuri de provincie, cărora le-a pătruns și le-a înșeles viața tradițională, biintul de rău asupriții sau măcinată de mehanicități și rutină. Continînd tradiția realistă a navelisticii românești, ridicată la treapta ei cea mai înaltă de Caragiale și Slavici, scriitorul se impune de la început printr-o puternică personalitate artistică, ce va impriima un sunet unic operelor sale.

Este știut că eroul preferat al lui Sadoveanu a fost din totdauna țărănul obidit, cu inima grea de suferința veacurilor, de asupriții și împitare. Către ei s-a îndreptat scriitorul cu toată ființa sa, cunoscîndu-i în profunzime viața și obiceiurile, bucuriile și amarurile, înșofîndu-l la oaste, și ascultîndu-l istorisiri din vechine la focuri de seară, îndurîndu-se împreună cu el în furtivele samavolnicilor și nedreptăților, izbucnind aprig atunci cînd răbdarea seculară era adusă pe marginele ei, cerîndu-se plătită. Deși același țărăn român ca al baladei sau al lui Creangă, ca al lui Rebreanu și al operelor realiste mai noi, țărănul zugrăvit de Sadoveanu are înfățișarea și psihologia sa proprie, în care autorul și-a încrustat pecetea originalității, într-un chip deosebit de autentic amintiri. Explicația nu e greu de găsit, și ea a loca dată de vechea critică progresivă (Ibrăileanu), care a observat o trăsătură dominantă a artei lui Sadoveanu și anume atitudinea lirică a autorului față de realitate, față de oamenii și natură. Mai ales a de a călătrebui să porning pentru a înșeleze modul în care scriitorul descrie singurătatea și tristețea ostașilor cîi „Amintirile Căprului Gheorgă”, eroismul și omnia luptătorilor de la 1877, ca și ura mocnită a lui Marin, tață și soțul înșelat de boier dîn nuvela „Păcat boieresc”.

„Făcîndi în „Amintirile Căprului Gheorgă” se arată niște oameni inapoiști, sau mai degrabă ființi în stare de inapolare, care se conduc numai după bunul simț și după o străveche înșelețenie. Ei n-au cunoscut încă bucuria culturii, orbăcesc în întineriune neștiință, oferind astfel un teren plin de vanități regimului care-i brutalizează, dînd datorită împreună cu ei în furtivele samavolnicilor și nedreptăților, izbucnind aprig atunci cînd răbdarea seculară era adusă pe marginele ei, cerîndu-se plătită. Deși același țărăn român ca al baladei sau al lui Creangă, ca al lui Rebreanu și al operelor realiste mai noi, țărănul zugrăvit de Sadoveanu are înfățișarea și psihologia sa proprie, în care autorul și-a încrustat pecetea originalității, într-un chip deosebit de autentic amintiri. Explicația nu e greu de găsit, și ea a loca dată de vechea critică progresivă (Ibrăileanu), care a observat o trăsătură dominantă a artei lui Sadoveanu și anume atitudinea lirică a autorului față de realitate, față de oamenii și natură. Mai ales a de a călătrebui să porning pentru a înșeleze modul în care scriitorul descrie singurătatea și tristețea ostașilor cîi „Amintirile Căprului Gheorgă”, eroismul și omnia luptătorilor de la 1877, ca și ura mocnită a lui Marin, tață și soțul înșelat de boier dîn nuvela „Păcat boieresc”.

„Făcîndi în „Amintirile Căprului Gheorgă” se arată niște oameni inapoiști, sau mai degrabă ființi în stare de inapolare, care se conduc numai după bunul simț și după o străveche înșelețenie. Ei n-au cunoscut încă bucuria culturii, orbăcesc în întineriune neștiință, oferind astfel un teren plin de vanități regimului care-i brutalizează, dînd datorită împreună cu ei în furtivele samavolnicilor și nedreptăților, izbucnind aprig atunci cînd răbdarea seculară era adusă pe marginele ei, cerîndu-se plătită. Deși același țărăn român ca al baladei sau al lui Creangă, ca al lui Rebreanu și al operelor realiste mai noi, țărănul zugrăvit de Sadoveanu are înfățișarea și psihologia sa proprie, în care autorul și-a încrustat pecetea originalității, într-un chip deosebit de autentic amintiri. Explicația nu e greu de găsit, și ea a loca dată de vechea critică progresivă (Ibrăileanu), care a observat o trăsătură dominantă a artei lui Sadoveanu și anume atitudinea lirică a autorului față de realitate, față de oamenii și natură. Mai ales a de a călătrebui să porning pentru a înșeleze modul în care scriitorul descrie singurătatea și tristețea ostașilor cîi „Amintirile Căprului Gheorgă”, eroismul și omnia luptătorilor de la 1877, ca și ura mocnită a lui Marin, tață și soțul înșelat de boier dîn nuvela „Păcat boieresc”.

„Făcîndi în „Amintirile Căprului Gheorgă” se arată niște oameni inapoiști, sau mai degrabă ființi în stare de inapolare, care se conduc numai după bunul simț și după o străveche înșelețenie. Ei n-au cunoscut încă bucuria culturii, orbăcesc în întineriune neștiință, oferind astfel un teren plin de vanități regimului care-i brutalizează, dînd datorită împreună cu ei în furtivele samavolnicilor și nedreptăților, izbucnind aprig atunci cînd răbdarea seculară era adusă pe marginele ei, cerîndu-se plătită. Deși același țărăn român ca al baladei sau al lui Creangă, ca al lui Rebreanu și al operelor realiste mai noi, țărănul zugrăvit de Sadoveanu are înfățișarea și psihologia sa proprie, în care autorul și-a încrustat pecetea originalității, într-un chip deosebit de autentic amintiri. Explicația nu e greu de găsit, și ea a loca dată de vechea critică progresivă (Ibrăileanu), care a observat o trăsătură dominantă a artei lui Sadoveanu și anume atitudinea lirică a autorului față de realitate, față de oamenii și natură. Mai ales a de a călătrebui să porning pentru a înșeleze modul în care scriitorul descrie singurătatea și tristețea ostașilor cîi „Amintirile Căprului Gheorgă”, eroismul și omnia luptătorilor de la 1877, ca și ura mocnită a lui Marin, tață și soțul înșelat de boier dîn nuvela „Păcat boieresc”.

„Făcîndi în „Amintirile Căprului Gheorgă” se arată niște oameni inapoiști, sau mai degrabă ființi în stare de inapolare, care se conduc numai după bunul simț și după o străveche înșelețenie. Ei n-au cunoscut încă bucuria culturii, orbăcesc în întineriune neștiință, oferind astfel un teren plin de vanități regimului care-i brutalizează, dînd datorită împreună cu ei în furtivele samavolnicilor și nedreptăților, izbucnind aprig atunci cînd răbdarea seculară era adusă pe marginele ei, cerîndu-se plătită. Deși același țărăn român ca al baladei sau al lui Creangă, ca al lui Rebreanu și al operelor realiste mai noi, țărănul zugrăvit de Sadoveanu are înfățișarea și psihologia sa proprie, în care autorul și-a încrustat pecetea originalității, într-un chip deosebit de autentic amintiri. Explicația nu e greu de găsit, și ea a loca dată de vechea critică progresivă (Ibrăileanu), care a observat o trăsătură dominantă a artei lui Sadoveanu și anume atitudinea lirică a autorului față de realitate, față de oamenii și natură. Mai ales a de a călătrebui să porning pentru a înșeleze modul în care scriitorul descrie singurătatea și tristețea ostașilor cîi „Amintirile Căprului Gheorgă”, eroismul și omnia luptătorilor de la 1877, ca și ura mocnită a lui Marin, tață și soțul înșelat de boier dîn nuvela „Păcat boieresc”.

*) M. Sadoveanu, Opere, vol. II—E.S.P.L.A.

Sărbătorirea celei de a 11-a aniversări a eliberării României

(Urmare din pag. 3-a)

...tate a primului nostru plan cincinal, un rol deosebit de important îl are industrializarea socialistă a țării, bazată pe creșterea rapidă a producției ramurilor industriei grea și în primul rând a industriei construc-torilor de mașini.

Lenin arată că „subdiviziunea producției sociale care produce mijloace de producție trebuie să crească mai repede decât subdiviziunea care produce mijloace de consum”. Această indicație leninistă a stat la baza elaborării planurilor de dezvoltare a economiei naționale a Republicii Populare Române.

Dintre ramurile de bază ale producției, o deosebită dezvoltare a luat industria construcțiilor de mașini și de prelucrare a metalelor, care va încheia anul 1953 la un nivel de peste 280% față de 1950, industria chimică peste 300%, industria materialelor de construcție ca 240%, industria metalurgică neferoasă aproape 200%.

Volumul total al produselor industriale prevăzut în planul cincinal va fi îndeplinit integral înainte de sfârșitul acestui an, fiind seamă că principalele ramuri industriale și-au îndeplinit planul înainte de termen.

În țara noastră industria mijloacelor de producție pe întreaga perioadă a primului cincinal s-a dezvoltat într-un ritm mai accelerat decât industria bunurilor de consum, respectând legile reproducției socialiste lărgite, formulate de Lenin.

Chăzindu-se după experiența construcției socialiste în Uniunea Sovietică, partidul nostru a elaborat planul de electrificare a țării pentru perioada 1950—1960.

Pe baza planului de electrificare a țării s-a creat în anul pierii populare o puternică bază energetică. Producția de energie electrică se află cu un pas înaintea dezvoltării restului industriei și asigură în prezent dezvoltarea rapidă a tuturor celorlalte ramuri ale acesteia.

Creșterii puterii instalate în cincinal cu aproape 75% îl corespunde o creștere a producției de energie electrică de peste două ori față de anul 1950, iar față de anul 1938 de 3,8 ori.

Datorită muncii însuflețite a muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor și cu ajutorul frăților din U.R.S.S., prevederile planului cincinal în industria petroliferă au fost depășite, ajungându-se în 1953 la o producție de peste două ori mai mare decât în 1950 (peste 10.500.000 tone).

În această ramură de bază a economiei naționale s-au investit în primul cincinal peste 4,4 miliarde lei fondurilor investite în industrie.

În industria siderurgică, în 5 ani, producția de fontă crește cu peste 80%, cea de oțel cu 42%. Este în curs de construcție o oțelărie nouă, a cărei capacitate de producție va fi aproape egală cu întreaga producție de oțel actuală a țării noastre.

În această ramură s-a investit în primul cincinal 9,5% din totalul investițiilor făcute în industrie, fiind în curs de reconstrucție la capacitate mărită combinatul siderurgic din Hunedoara și Reșița. S-au construit și pus în funcțiune o uzină covo-chimică, o instalație de semiconductoare, două furnale noi, din care una de 450 m.c. și altele sta- ciiul fierului construitul unul furnal de 700 m.c. Furnale de asemenea mărire, realizate cu ajutorul tehnicii U.R.S.S., se construiesc pentru prima oară în țara noastră. (Aplauze)

Cu toate rezultatele însemnate obținute, capacitatea de producție a industriei siderurgice nu asigură încă în întregime necesarul ramurii construcțiilor de mașini.

Creșterea într-un ritm accelerat în cursul cincinalului a industriei construcțiilor de mașini a fost unul din factorii de bază a industrializării țării noastre.

Aceasta a permis treptată înnoirea și modernizarea a utilajelor în multe ramuri ale industriei, redând importanță deosebită de utilitate și posibilități sporite pentru export.

În anii 1951—1955 industria noastră de mașini a asimilat și pus în fabricație peste 250 mașini, utilaje și aparate noi mecanice și electrice, realizând un însemnat progres tehnic.

Dintre produsele înșușite și puse în fabricație de serie în anul primului cincinal sînt de relevanță turbinele de 3000 k.w., motoarele Diesel și cu explozie pînă la 1000 c.p., cazane de aburi de mare presiune, compresoare de aer, tipuri noi de mașini-unelte, rulmenți, utilaj minier, petrolier, mașini agricole și tractoare cu roți și cu șenile, utilaj pentru construcții și pentru transport.

Un mare avînt a luat în această perioadă industria chimică, care a realizat o creștere a producției de peste 3 ori în 1953 față de 1950.

Existența în țara noastră a unor bogate zăcăminte de materii prime pentru industria chimică deschide posibilități largi de dezvoltare acestei ramuri de producție.

Pentru înfăptuirea planului de construcții industriale, agricole și social-culturale, în cursul cincinalului a fost nevoie de cantități din ce în ce mai mari de materiale de construcție.

Față de anul 1950, producția prevăzută a se realiza în anul 1955 va fi aproximativ de 2 ori mai mare la ciment și de peste 2 ori mai mare la materiale de zădărie și var.

foarte scăzut al industriei românești, moștenit de la regimul burghez-moșteresc.

În linii mari, volumul de investiții prevăzute de legea planului cincinal va fi îndeplinit pînă la sfîrșitul acestui an. În totalul fondurilor alocate pentru investiții 57,7% au fost destinate dezvoltării industriei și mai ales industriei mijloacelor de producție, ceea ce arată că direcția efortului principal a fost dezvoltarea industriei grele (aproape 50% din totalul investițiilor economice și social-culturale).

Primul cincinal au fost date în funcțiune 79 noi întreprinderi din toate ramurile economiei naționale, iar alte 94 au fost dezvoltate și înzestrate cu utilaj modern. Au intrat în funcțiune, total sau parțial, 8 termocentrale hidroelectrice.

Statusul nostru democrat-popular a urmărit în toată această perioadă dezvoltarea tuturor regiunilor țării și repartizarea forțelor de producție pe întreaga teritoriu. În construirea industriei noi în regiunile care burghezia le lăsase în fațose și sărăcie. Astfel, în perioada primului cincinal s-au dezvoltat în diferite regiuni industria minieră, energetică, industria metalurgică, stațiunile de mașini și tractoare, s-au construit locuințe și șezămintele culturale în Moldova, Dobrogea, Oltenia, Transilvania de nord-vest, Regiunea Antonomă Maghiară.

Toate aceste însemnate realizări se datoresc clasei muncitoare, oamenilor muncii din țara noastră, care în această perioadă au muncit cu abnegație, și-au ridicat calificarea, și-au însușit tehnica nouă, introducînd în producție pe scară largă metode înaintate de muncă și făcînd numeroase inovații și raționalizări.

Pe întreaga industrie, productivitatea muncii va crește pînă la finele cincinalului față de 1950 cu ca. 40%. Cu toate acestea, productivitatea muncii nu a crescut în măsura posibilităților create în întreprinderile noastre.

În anul primului cincinal acțiunea de reducere a prețului de cost al producției nu s-a desfășurat în condiții satisfăcătoare. Reducerea prețului de cost rămîne o sarcină principală. Fără aceasta nici nu se pot concepe reducerea prețurilor și ridicarea nivelului de trai.

Făcînd bilanțul dezvoltării industriei, transporturilor și construcțiilor din România, trebuie să afirmăm că, se constată progresul rapid pe care l-au făcut aceste ramuri ale economiei naționale în ultimii ani.

Față de progresele însemnate realizate în ramurile industriei mijloacelor de producție, în industria petrolieră, în industria construcțiilor de mașini și metalelor neferoase, există o oarecare rămînire în urmă în industria oțelului, cărbunului, precum și în industria materialelor de construcții.

În sectorul producției bunurilor de consum se constată că față de progresul industriei țesăturilor, industriei încălțămîntului și industriei alimentare există unele lucruri înguste la capacitatea fabricării, la finisaj și în ceea ce privește distribuția acestor produse.

Cu toate succesele importante obținute în introducerea tehnicii noi, într-o serie de ramuri ale economiei naționale sînt încă în această privință serioase rămîni în urmă.

Profitașii și specializarea întreprinderilor, mai ales în industria construcțiilor de mașini, nu au fost urmărite cu perseverență. Fabricarea multor produse a fost trezită adesea de la o uzină la alta, ceea ce a influențat altă asupra prețului de cost și calității, cit și asupra organizării procesului de producție.

De asemenea există tendința unor întreprinderi și direcții generale din minieră și metalurgie să se scără largă cooperarea cu alte întreprinderi. Cooperarea ar duce la o mai bună folosire a fondurilor fixe și la economisirea volumului de investiții.

Serioase prejudicii a adus economiei naționale aprovizionarea tehnicomaterială defectuoasă a multor întreprinderi.

În prezent există în țara noastră 5.600 gospodării agricole colective și întovărășiri cuprînzînd un număr de ca. 360.000 familii de țărani; 2.700 asociații simple și ca. 3.200 sîtne cooperative. Creșterea numărului de gospodării colective, întovărășiri, grupe de intr-ajutorare și alte forme de cooperare a țărănilor muncitori arată interesul crescut al țărănilor muncitoare pentru unirea gospodăriilor lor individuale în mari gospodării socialiste — singura cale spre belșug și bună stare, arătînd procesul de treptată dezvoltare și întărire a sectorului socialist din agricultură. (Aplauze).

Pe ansamblu, sectorul socialist al agriculturii reprezintă aproape 26% din suprafața arabilă a țării, în care sînt cuprinse întreprinderile agricole de stat, gospodăriile agricole colective și întovărășirile.

În anul cincinalului partidul și guvernul au dat o deosebită atenție mecanizării agriculturii; în prezent există în agricultură 29.500 tractoare (exprimate în tractoare convenționale), 24.200 pluguri de tractor, 12.000 semănători cu tracțiune mecanică, peste 6.000 secărătoare-legători, peste 15.000 batoze de cereale, 1.500 combine și alte mașini și unelte agricole. Au fost create 220 de S.M.T.-uri.

Partidul și guvernul au luat o serie de măsuri economico-organizatorice de stimulare și cooptare a materialelor a producătorilor agricoli în vederea sporirii producției agricole. Astfel s-a îmbunătățit sistemul de contractare și achiziții, s-au aprovisionat cooperativele sătești cu mai multe mărfuri industriale necesare producătorilor agricoli, s-au acordat credite, s-au creat puncte agricole, s-a acordat sprijin tehnic din partea S.M.T.-urilor și altele.

În ultimii ani, investițiile în sectorul socialist al agriculturii și creditele de investiții date țărănilor muncitori au reprezentat ca. 7 miliarde lei.

Cu umare a măsurilor luate de Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953, a eforturilor depuse de oamenii muncii din agricultură, în industria noastră s-a crescut producția totală agricolă a crescut, mai ales prin sporirea producției medii la hectar. În anul 1954 și 1955 s-a îndreptat greșala făcută în primii ani ai

Cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej

planului cincinal de a subestima însemnătatea culturii porumbului în țara noastră, obținîndu-se recolte de porumb din ce în ce mai bune.

Datorită muncii rodnice a țărănilor muncitoare și sprijinului pe care l-au dat S.M.T.-urile și organizațiile economice de stat, anul acesta cultura de porumb este bună. Recolta de grâu și secară, a cărei strîngere s-a încheiat cu succes, este bună. Recoltele de porumb, cartofi, sfeclă de zahăr, struguri și fructe se anunță foarte bune.

O însemnătate deosebită va avea recolta de porumb care va înregistra o producție mare la hectar, depășînd recolta bună de porumb din anul 1954. Recoltele de cereale vor permite și o mai bună aprovizionare cu pîine și mălai a populației, vor asigura materiile prime pentru industria alimentară și posibilitatea măririi cantităților destinate exportului.

Recolta excelentă de porumb va influența simțitor creșterea viteilor și păsărilor, ceea ce va însemna mai multă carne, mai multe grăsimi animale, mai mult lapte, mai multe ouă pentru populația țării noastre.

Legea planului cincinal prevedea pentru anul 1955 o producție de 9.040 mil tone cereale, producție care a fost depășită de agricultura noastră încă în anul 1954.

S-a îmbunătățit considerabil aprovizionarea populației din orașe și centre muncitorești cu mărfuri alimentare: pîine, carne, preparate de carne, grăsimi și altele, lărgindu-se în același timp și sortimentele la diferite mărfuri.

Cantitatea mereu crescîndă de mărfuri alimentare și industriale și varietațea sortimentelor desăcute prin comerțul socialist în ultimii ani au influențat în mod pozitiv piața țărănească, determinînd o aprovizionare mai bună și la prețuri mai scăzute a oamenilor muncii. În comparație cu anii anteriori.

În anul 1955 populația primește prin comerțul socialist de aproape 1,5 ori mai multă carne, de 2,2 ori mai multă slănină și ulei, de 2,8 ori mai mult unt, de 2,9 ori mai mult pește ca în 1950; de asemenea, cantități mai mari de produse țesături: țesături de bumbac de aproape 2,7 ori, țesături de lînă de aproape 1,6 ori, încălțămînt de peste 2,1 ori. De asemenea, sînt satisfăcuți într-o măsură tot mai mare cerințele populației la aparate de radio, articole electro-tehnice, articole metalice de uz casnic etc.

În cursul cincinalului, aprovizionarea populației de la sate prin rețeaua comerțului socialist din mediul rural a înregistrat o creștere de 2 ori mai mare față de realizările anului 1950.

O sarcină principală prevăzută în planul cincinal — desființarea regiunii de aprovizionare pe bază de cartele — a fost îndeplinită cu succes.

Astăzi, la 8 luni după desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și realizarea unor succese, aceasta mare acțiune politico-economică a reușit pe deplin, aducînd o considerabilă îmbunătățire a aprovizionării oamenilor muncii și avînd efecte pozitive asupra întregii economii naționale. (Aplauze).

În anul cincinalului s-au construit noi locuințe în Valea Jiului, Valea Trotușului, în regiunile Stalin, în nord-est, București, Iași, Baia Mare, Bîrlad, Roman, Galați și alte orașe s-au construit cartiere înzestrate cu amenajări edilitare. Ca urmare a creșterii veniturilor țărănilor muncitoare, în întreaga țară se desfășoară cu sprijinul statului construcția de locuințe și așezămîntele culturale la sate.

Totuși, față de creșterea populației urbane și a urmare a ritmului rapid de industrializare a țării — fondul de locuințe este nesatisfăcător, iar în construirea de noi locuințe avem o serioasă rămînire în urmă. Pe drept cuvînt, oamenii muncii adrează critici organelor noastre de stat ca Ministerului Construcțiilor, Ministerului Gospodăriilor Comune, comitetelor executive ale statului și comitetelor locale.

În anul cincinalului s-a crescut numărul medicilor și personalului sanitar, s-au înființat noi spitale, sanatorii, policlinici și alte unități sanitare și s-a îmbunătățit aprovizionarea populației cu medicamente, ceea ce a dus la scăderea mortalității generale cu ca. 8% și a mortalității infantile cu ca. 24% în 1954 față de anul 1950.

Cheltuielile bugetare (în afară de investiții) pentru acțiunile social-culturale, alocate pe anul 1955 (în prețuri comparabile) însumează 6.375 milioane lei.

Construcția socialistă cere formarea de noi cadre calificate pentru toate ramurile economiei naționale. În cursul primului cincinal s-au pregătit 13.400 ingineri, 4.500 economiști, 7.000 agronomi.

Numai în perioada 1948—1955 numai unităților școlare din învățămîntul general a crescut cu peste 600. În anul școlar care se va deschide în curînd, numărul elevilor în școlile de 7 ani va fi în comparație cu perioada dinainte de război de aproape 4 ori mai mare, al elevilor din școlile medii și profesionale de 3 ori mai mare și al studenților din institutele de învățămînt superior de 3 ori mai mare.

Sub regimul burghez-moșteresc, minorităților naționale le era răpînt dreptul la școală în limba maternă. Consecvent politici leniniste în problema națională, partidul a dat atenție deosebită învățămîntului în rîndul minorităților naționale. În anul școlar 1954—1955 din 16.500 unități școlare, 2.250 unități au funcționat pentru minoritățile naționale, cuprînzînd un număr de peste 234.000 elevi și studenți.

În acțiunea de culturalizare a maselor s-au construit și amenajat noi cămine culturale și case de citit, numărul lor fiind la sfîrșitul planului cincinal aproape de 2,5 ori mai mare față de numărul existent în anul 1948.

O importanță deosebită a fost acordată în această perioadă măririi numărului de cărți și de ziare, ceea ce a contribuit la creșterea nivelului politic, profesional și cultural al maselor.

În domeniul făuririi bazelor mate-

riale pentru dezvoltarea culturii. În cursul primului cincinal s-au pus temelii puternice și traine în cinematografie, radio, editură, poligrafie, ceea ce va permite în al doilea cincinal lărgirea și îmbunătățirea activității culturale de masă.

În anii puterii populare au luat un mare avînt creația literară, teatrală, muzicală, plastică; se realizează operele progresiste ale trecutului, se tipăresc și difuzează lucrările de valoare ale tinerilor literari, compozitori, artiști, sculptori, pictori. Niciodată artele n-au cunoscut o astfel de înflorire în țara noastră.

Înăpăturarea cu succes a primului plan cincinal va crea premiza unei dezvoltări în cursul primului plan cincinal dezvoltînd colaborarea multilaterală cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, poporul nostru muncitor, condus de partid, trebuie să lupte pentru noi succese în dezvoltarea economiei naționale, pînă în anul 1964.

S-a îmbunătățit considerabil aprovizionarea populației din orașe și centre muncitorești cu mărfuri alimentare: pîine, carne, preparate de carne, grăsimi și altele, lărgindu-se în același timp și sortimentele la diferite mărfuri.

Cantitatea mereu crescîndă de mărfuri alimentare și industriale și varietațea sortimentelor desăcute prin comerțul socialist în ultimii ani au influențat în mod pozitiv piața țărănească, determinînd o aprovizionare mai bună și la prețuri mai scăzute a oamenilor muncii. În comparație cu anii anteriori.

În anul 1955 populația primește prin comerțul socialist de aproape 1,5 ori mai multă carne, de 2,2 ori mai multă slănină și ulei, de 2,8 ori mai mult unt, de 2,9 ori mai mult pește ca în 1950; de asemenea, cantități mai mari de produse țesături: țesături de bumbac de aproape 2,7 ori, țesături de lînă de aproape 1,6 ori, încălțămînt de peste 2,1 ori. De asemenea, sînt satisfăcuți într-o măsură tot mai mare cerințele populației la aparate de radio, articole electro-tehnice, articole metalice de uz casnic etc.

În cursul cincinalului, aprovizionarea populației de la sate prin rețeaua comerțului socialist din mediul rural a înregistrat o creștere de 2 ori mai mare față de realizările anului 1950.

O sarcină principală prevăzută în planul cincinal — desființarea regiunii de aprovizionare pe bază de cartele — a fost îndeplinită cu succes.

Astăzi, la 8 luni după desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și realizarea unor succese, aceasta mare acțiune politico-economică a reușit pe deplin, aducînd o considerabilă îmbunătățire a aprovizionării oamenilor muncii și avînd efecte pozitive asupra întregii economii naționale. (Aplauze).

În anul cincinalului s-au construit noi locuințe în Valea Jiului, Valea Trotușului, în regiunile Stalin, în nord-est, București, Iași, Baia Mare, Bîrlad, Roman, Galați și alte orașe s-au construit cartiere înzestrate cu amenajări edilitare. Ca urmare a creșterii veniturilor țărănilor muncitoare, în întreaga țară se desfășoară cu sprijinul statului construcția de locuințe și așezămîntele culturale la sate.

Totuși, față de creșterea populației urbane și a urmare a ritmului rapid de industrializare a țării — fondul de locuințe este nesatisfăcător, iar în construirea de noi locuințe avem o serioasă rămînire în urmă. Pe drept cuvînt, oamenii muncii adrează critici organelor noastre de stat ca Ministerului Construcțiilor, Ministerului Gospodăriilor Comune, comitetelor executive ale statului și comitetelor locale.

În anul cincinalului s-a crescut numărul medicilor și personalului sanitar, s-au înființat noi spitale, sanatorii, policlinici și alte unități sanitare și s-a îmbunătățit aprovizionarea populației cu medicamente, ceea ce a dus la scăderea mortalității generale cu ca. 8% și a mortalității infantile cu ca. 24% în 1954 față de anul 1950.

Cheltuielile bugetare (în afară de investiții) pentru acțiunile social-culturale, alocate pe anul 1955 (în prețuri comparabile) însumează 6.375 milioane lei.

Construcția socialistă cere formarea de noi cadre calificate pentru toate ramurile economiei naționale. În cursul primului cincinal s-au pregătit 13.400 ingineri, 4.500 economiști, 7.000 agronomi.

Numai în perioada 1948—1955 numai unităților școlare din învățămîntul general a crescut cu peste 600. În anul școlar care se va deschide în curînd, numărul elevilor în școlile de 7 ani va fi în comparație cu perioada dinainte de război de aproape 4 ori mai mare, al elevilor din școlile medii și profesionale de 3 ori mai mare și al studenților din institutele de învățămînt superior de 3 ori mai mare.

Sub regimul burghez-moșteresc, minorităților naționale le era răpînt dreptul la școală în limba maternă. Consecvent politici leniniste în problema națională, partidul a dat atenție deosebită învățămîntului în rîndul minorităților naționale. În anul școlar 1954—1955 din 16.500 unități școlare, 2.250 unități au funcționat pentru minoritățile naționale, cuprînzînd un număr de peste 234.000 elevi și studenți.

În acțiunea de culturalizare a maselor s-au construit și amenajat noi cămine culturale și case de citit, numărul lor fiind la sfîrșitul planului cincinal aproape de 2,5 ori mai mare față de numărul existent în anul 1948.

O importanță deosebită a fost acordată în această perioadă măririi numărului de cărți și de ziare, ceea ce a contribuit la creșterea nivelului politic, profesional și cultural al maselor.

În domeniul făuririi bazelor mate-

riale pentru dezvoltarea culturii. În cursul primului cincinal s-au pus temelii puternice și traine în cinematografie, radio, editură, poligrafie, ceea ce va permite în al doilea cincinal lărgirea și îmbunătățirea activității culturale de masă.

În anii puterii populare au luat un mare avînt creația literară, teatrală, muzicală, plastică; se realizează operele progresiste ale trecutului, se tipăresc și difuzează lucrările de valoare ale tinerilor literari, compozitori, artiști, sculptori, pictori. Niciodată artele n-au cunoscut o astfel de înflorire în țara noastră.

Înăpăturarea cu succes a primului plan cincinal va crea premiza unei dezvoltări în cursul primului plan cincinal dezvoltînd colaborarea multilaterală cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, poporul nostru muncitor, condus de partid, trebuie să lupte pentru noi succese în dezvoltarea economiei naționale, pînă în anul 1964.

S-a îmbunătățit considerabil aprovizionarea populației din orașe și centre muncitorești cu mărfuri alimentare: pîine, carne, preparate de carne, grăsimi și altele, lărgindu-se în același timp și sortimentele la diferite mărfuri.

Cantitatea mereu crescîndă de mărfuri alimentare și industriale și varietațea sortimentelor desăcute prin comerțul socialist în ultimii ani au influențat în mod pozitiv piața țărănească, determinînd o aprovizionare mai bună și la prețuri mai scăzute a oamenilor muncii. În comparație cu anii anteriori.

În anul 1955 populația primește prin comerțul socialist de aproape 1,5 ori mai multă carne, de 2,2 ori mai multă slănină și ulei, de 2,8 ori mai mult unt, de 2,9 ori mai mult pește ca în 1950; de asemenea, cantități mai mari de produse țesături: țesături de bumbac de aproape 2,7 ori, țesături de lînă de aproape 1,6 ori, încălțămînt de peste 2,1 ori. De asemenea, sînt satisfăcuți într-o măsură tot mai mare cerințele populației la aparate de radio, articole electro-tehnice, articole metalice de uz casnic etc.

În cursul cincinalului, aprovizionarea populației de la sate prin rețeaua comerțului socialist din mediul rural a înregistrat o creștere de 2 ori mai mare față de realizările anului 1950.

O sarcină principală prevăzută în planul cincinal — desființarea regiunii de aprovizionare pe bază de cartele — a fost îndeplinită cu succes.

Astăzi, la 8 luni după desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și realizarea unor succese, aceasta mare acțiune politico-economică a reușit pe deplin, aducînd o considerabilă îmbunătățire a aprovizionării oamenilor muncii și avînd efecte pozitive asupra întregii economii naționale. (Aplauze).

În anul cincinalului s-au construit noi locuințe în Valea Jiului, Valea Trotușului, în regiunile Stalin, în nord-est, București, Iași, Baia Mare, Bîrlad, Roman, Galați și alte orașe s-au construit cartiere înzestrate cu amenajări edilitare. Ca urmare a creșterii veniturilor țărănilor muncitoare, în întreaga țară se desfășoară cu sprijinul statului construcția de locuințe și așezămîntele culturale la sate.

Totuși, față de creșterea populației urbane și a urmare a ritmului rapid de industrializare a țării — fondul de locuințe este nesatisfăcător, iar în construirea de noi locuințe avem o serioasă rămînire în urmă. Pe drept cuvînt, oamenii muncii adrează critici organelor noastre de stat ca Ministerului Construcțiilor, Ministerului Gospodăriilor Comune, comitetelor executive ale statului și comitetelor locale.

În anul cincinalului s-a crescut numărul medicilor și personalului sanitar, s-au înființat noi spitale, sanatorii, policlinici și alte unități sanitare și s-a îmbunătățit aprovizionarea populației cu medicamente, ceea ce a dus la scăderea mortalității generale cu ca. 8% și a mortalității infantile cu ca. 24% în 1954 față de anul 1950.

Cheltuielile bugetare (în afară de investiții) pentru acțiunile social-culturale, alocate pe anul 1955 (în prețuri comparabile) însumează 6.375 milioane lei.

Construcția socialistă cere formarea de noi cadre calificate pentru toate ramurile economiei naționale. În cursul primului cincinal s-au pregătit 13.400 ingineri, 4.500 economiști, 7.000 agronomi.

Numai în perioada 1948—1955 numai unităților școlare din învățămîntul general a crescut cu peste 600. În anul școlar care se va deschide în curînd, numărul elevilor în școlile de 7 ani va fi în comparație cu perioada dinainte de război de aproape 4 ori mai mare, al elevilor din școlile medii și profesionale de 3 ori mai mare și al studenților din institutele de învățămînt superior de 3 ori mai mare.

Sub regimul burghez-moșteresc, minorităților naționale le era răpînt dreptul la școală în limba maternă. Consecvent politici leniniste în problema națională, partidul a dat atenție deosebită învățămîntului în rîndul minorităților naționale. În anul școlar 1954—1955 din 16.500 unități școlare, 2.250 unități au funcționat pentru minoritățile naționale, cuprînzînd un număr de peste 234.000 elevi și studenți.

În acțiunea de culturalizare a maselor s-au construit și amenajat noi cămine culturale și case de citit, numărul lor fiind la sfîrșitul planului cincinal aproape de 2,5 ori mai mare față de numărul existent în anul 1948.

O importanță deosebită a fost acordată în această perioadă măririi numărului de cărți și de ziare, ceea ce a contribuit la creșterea nivelului politic, profesional și cultural al maselor.

În domeniul făuririi bazelor mate-

riale pentru dezvoltarea culturii. În cursul primului cincinal s-au pus temelii puternice și traine în cinematografie, radio, editură, poligrafie, ceea ce va permite în al doilea cincinal lărgirea și îmbunătățirea activității culturale de masă.

În anii puterii populare au luat un mare avînt creația literară, teatrală, muzicală, plastică; se realizează operele progresiste ale trecutului, se tipăresc și difuzează lucrările de valoare ale tinerilor literari, compozitori, artiști, sculptori, pictori. Niciodată artele n-au cunoscut o astfel de înflorire în țara noastră.

Înăpăturarea cu succes a primului plan cincinal va crea premiza unei dezvoltări în cursul primului plan cincinal dezvoltînd colaborarea multilaterală cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, poporul nostru muncitor, condus de partid, trebuie să lupte pentru noi succese în dezvoltarea economiei naționale, pînă în anul 1964.

S-a îmbunătățit considerabil aprovizionarea populației din orașe și centre muncitorești cu mărfuri alimentare: pîine, carne, preparate de carne, grăsimi și altele, lărgindu-se în același timp și sortimentele la diferite mărfuri.

Cantitatea mereu crescîndă de mărfuri alimentare și industriale și varietațea sortimentelor desăcute prin comerțul socialist în ultimii ani au influențat în mod pozitiv piața țărănească, determinînd o aprovizionare mai bună și la prețuri mai scăzute a oamenilor muncii. În comparație cu anii anteriori.

În anul 1955 populația primește prin comerțul socialist de aproape 1,5 ori mai multă carne, de 2,2 ori mai multă slănină și ulei, de 2,8 ori mai mult unt, de 2,9 ori mai mult pește ca în 1950; de asemenea, cantități mai mari de produse țesături: țes

Ngio - Soarele

Era în zori. Primele raze săgețate bolta înaltă a cerului. Lingă riul pitic, sub umbra unui boabab urias, erau așezate roată și vâlele. Într-una din ele se născuse un băiețel mic și negru...

dar și pentru că legea strămoșască cerea ca băiatul să rămână în familia tatălui, atunci când acesta din urmă moare. Acum când Nvanine pleca departe și nu se știa când va mai întoarce...

— Lasă-mă! Uite-l semnul de pe lângă Cred că-l are de mine. Când să-l împuşc bărbatul, mi s-a repezit în față urînd, așa că l-am dat un ghiocit cu baioneta.

Cîntarea Romîniei noi

(Urmare din pag. 1-a)

rea guvernului fascist al lui Antonescu. Despre întorcerea armelor împotriva hitleriştilor, despre apărarea Bucureştiului și a Văii Prahovei. Despre vitejia celor 15 divizii ale armatei române, care au luptat cot la cot cu trupele sovietice în Transilvania, Ungaria și Cehoslovacia...

— Hai repede, repede, desfă zdrențele. — Dau ca premiul o jumătate de sticlă de whisky celui ce inventează ceva nou, așa, deosebit. Și cu să nu credeți că vă mint, uite sticla. Mai e o jumătate și încă un deget pe deasupra.

— Să tragem la întâmplare în el, cum ai spus dumneavoastră. Și dădu cu părărea unui din bandă. — Ei așa! Ești un prost, dragul meu. N-ai imaginație. — Să-l spânzurăm, zise altul. — Asta se face în America. Alt-ceva.

— Hai, banană clocită! Tu, în de culo, ce zici? — Eu? Eu? Pe bibli bătrînil, zice să-l lășăm în pădure. — Bătrînul se retrase, speriat că tocmai el dăduse ideea. Ceilalți începură să-l privească, dar cu o mică schimbare, așa că împărțir, un beaur un sferț și tu restul. Tîncul să rămînă în pădure...

— Hai, vino după noi, după mamă-ta. Au legat-o, nu se mai întorcea. Eu nu pot să te fac. Hai, vino! vino! Copilul porni după dînsul. Putevile îi părăsîră însă repede și izburî în plînș.

— Băieți, nu vi se pare că bocceaua e și prea mare? — Ba da! Răspunse banda în cor. — Asta înseamnă că are prea multă mîncare. Co-ar fi să le dăm și șerpilor s-o guste. Să vedem, lor le place ce mîncăncă pocitanile asta?

Kalanga Abdalla

„Interogatoriul“ de Al. Jar tradus în limba franceză

Ziarul belgian „Le Drapeau Rouge“ publică o recenzie elogioasă asupra volumului „Interogatoriul“ de scriitorul român Alexandru Jar, tradus recent în limba franceză. În această carte, scrie ziarul, Alexandru Jar descrie lupta de rezistență fără nici un lirism, ci simplu și într-un mod foarte viu.

CEL DE AL IV-LEA CONGRES AL SCRITORILOR GERMANI

Prezidiul Uniunii scriitorilor germani a hotărât ca între 20 și 24 noiembrie 1955 să aibă loc la Berlin cel de al IV-lea Congres al scriitorilor germani.

Savin Bratu

„Dincoace? Conferința despre atom. Savanji prezintă comunicări științifice. Decd graurile lumii pot să se unifice în limba unită a dragostei de om.

Cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 3-a)

rea legăturilor de pace și prietenie între popoare. La baza politicii noastre externe stau legăturile de strînsă prietenie frățească cu popoarele puternicului lagăr al socializmului, în frunte cu eliberatoarea noastră, prietenă și sprijinătoare fermă a poporului nostru — marea Uniune Sovietică. (Aplauze prelungite).

Relațiile care s-au încheiat între țările lagărului socialist, relații bazate pe comunitatea scopurilor și intereselor vitale ale acestor țări, pe deplin egalitate și respect reciproc, sînt relații de tip nou, superior, a căror trînicie constituie chezașa tăriei țărilor noastre.

— Noi trimitem de la această adunare un înflăcărat salut poporului sovietic, care construiește în mod victorios comunismul în țara sa și care se află în fruntea forțelor ce luptă pentru un viitor de pace și prosperitate a omenirii. (Aplauze).

— Noi trimitem de aici un mesaj de salut marelui popor chinez, care construiește cu succes socializmul și luptă cu fermitate și consecvență pentru consolidarea păcii în Asia și în întreaga lume; Partidului Comunist Chinez și guvernului Chinei populare, președintelui Republicii Populare Chineze — tovarășul Mao Tze-dun. (Aplauze).

— Noi salutăm frățeste popoarele țărilor de democrație populară, împreună cu care mergem mîin în mîină pe calea construirii socializmului și apărării păcii; guvernele prietene ale acestor țări, partidele comuniste și muncitorești frățești. (Aplauze).

— Partidul nostru și guvernul Republicii Populare Romîne, întregul nostru popor, au primit cu adîncă satisfacție rezultatele tratativelor sovieto-ugoslavice de la Belgrad și îmbunătățirea relațiilor între U.R.S.S. și R.P.F.R.

năzuințele popoarelor fubitoare de pace; ca a exercitat o influență pozitivă asupra relațiilor dintre state și a întărit și mai mult voința și năzuința popoarelor de a asigura o pace îndelungată și trînică.

— Unirea Sovietică, Republica Populară Chineză și țările de democrație populară, care au adus o contribuție uriașă la slăbirea încordărilor internaționale și au contribuit într-o măsură însemnată la succesul conferinței de la Geneva, oferă, după această conferință, noi dovezi ale politicii lor externe de pace. Propunerile Uniunii Sovietice în problemele dezarmării, hotărîrea guvernului sovietic de a reduce, pînă la 15 decembrie 1955, efectivul trupelor sovietice cu 640.000 de oameni sînt salutate de opinia publică mondială și apreciate ca o nouă contribuție importantă a Uniunii Sovietice la cauza păcii și securității popoarelor.

— Guvernul sovietic, promovînd consecvent politica externă de pace, pornește de la posibilitatea coexistenței pașnice îndelungate între state cu sisteme sociale și economice diferite. Noi vom promova cu perseverență și în viitor politica de pace și colaborare internațională, căsuind să obținem stabilirea încrederei între state, în interesul rezolvării pașnice a celor mai importante probleme internaționale pe calea tratativelor. O astfel de politică externă corespunde pe deplin intereselor fundamentale și năzuințelor oamenilor muncii spre pace și prietenie între popoare.

— Un ziar! Repede! foile încă sînt ude. Întreb vînzătorul din ochi: ce e nou? În inima mea eu știu ce s-aude. Dar inima mea are-n lume ecou? Cîtesc. Merg pe stradă citînd. Doar norocul De stilpi mă fereste, în drumuri. Să vedem oameni buni, de s-a stîns bine focul. N-or mai fi rămas niște jar, nișca fumuri? ...Ultima pagină. Titlul pitic mai că-și scapă: I se-mprumutată Italiei o pinză de Giorgione. Prost secretar de redacție! Prost! Un sablon e! Eu știrea aș fi dat-o c-o literă de-o schoapă! ...Dincoace? Conferința despre atom. Savanji prezintă comunicări științifice. Decd graurile lumii pot să se unifice în limba unită a dragostei de om.

Noi sîntem animați de dorința ca, în ce ne privește, să facem tot ce este necesar pentru a lăcașa urmările nefaste ale ruperii legăturilor de prietenie între țara noastră și Iugoslavia. În tot cursul istoriei noastre, popoarele romîne și Iugoslav au fost prietene. Cu atât mai firesc este ca popoarele noastre să trăiască în strînsă prietenie acum, cînd ele sînt în sufletele de năzuințe comune de a apăra pacea, securitatea și independența lor națională și de a asigura patriei lor un viitor socialist. De aceea sîntem dorioși să întărim și să dezvoltăm legăturii prieteniești multilaterale cu Iugoslavia vecină, legături bazate pe prietenie, frăție și interes reciproc.

— Noi transmitem urări de noi succese și realizări frățescului popor Iugoslav, guvernului Republicii Populare Federative Iugoslavie, Uniunii Comunistilor Iugoslavia și președintelui R.P.F.R., Iosip Broz-Tito. Noi urăm poporului german succes deplin în lupta pentru o Germanie unită, democratică și pașnică. Urăm Republicii Democratice Germane noi realizări și succese. Trimitem salutul nostru guvernului Republicii Democratice Germane și Partidului Socialist Unit din Germania. (Aplauze).

— Societățile de stabilire de relații diplomatice economice și culturale între Republica Populară Romînă și Republica Federală Germană ar servi intereselor păcii în Europa. Poporul nostru manifestă o caldă simpatie pentru marelui popor indian și își exprimă satisfacția pentru stabilirea de relații diplomatice între India și Republica Populară Romînă. (Aplauze).

— Poporul și guvernul nostru doresc dezvoltarea legăturilor prieteniești cu India, Egiptul, Pakistanul, Indonezia, Birmania, Siria și alte țări ale Asiei și Africii. Societățile există largi posibilități pentru dezvoltarea legăturilor între țara noastră și țările Americii latine. Așa cum am mai avut prilejul să declar, guvernul romîn dorește îmbunătățirea relațiilor cu Turcia în interesul ambelor țări, cit și în interesul păcii în această parte a Europei.

— Guvernul romîn dorește de asemenea normalizarea relațiilor cu Grecia, restabilirea relațiilor diplomatice și dezvoltarea legăturilor economice și culturale între cele două țări.

Cuvîntarea tovarășului N. S. Hrușciiov

(Urmare din pag. 1-a)

zînuințelor oamenilor muncii spre pace și prietenie între popoare. Uniunea Sovietică consideră lupta pentru consolidarea păcii drept principala și cea mai importantă sarcină. Popoarele din toate țările globului pămîntesc văd că guvernul sovietic nu-și preocupă eforturile pentru apărarea păcii, ci el tinde sincer spre continua slăbire a încordărilor internaționale. Adevărul despre politica noastră externă de pace este mult mai puternic decât minciunile ziarelor reacționare care conținut cîntecelor lor vechi despre „amestecarea sovietică“. Adevărul este mai luminos decît soarele și el își va croi drumul spre inimile tuturor oamenilor dornici de pace! (Aplauze prelungite).

— Succese obținute pe calea însăși năzuințelor internaționale și săbrii încordărilor în relațiile dintre state sînt incontestabile. Trebuie însă să apreciem în mod lucid aceste succese. Vor mai exista numeroase greutăți. În lume sînt forțe care împiedică și vor căuta să împiedice așezarea acestui scop măreț. Sînt necesare uriașe eforturi, e nevoie de perseverență și de dirigență în lupta pentru ca pacea și securitatea popoarelor. Toate acestea ne obligă să continuăm lupta pentru întărirea forțelor noastre, să nu preocupăm forțele și mijloacele pentru dezvoltarea și întărirea economiei noastre, să luptăm cu energie neobosită pentru

îndeplinirea și depășirea planurilor noastre de producție. Dragi tovarășii și prieteni! Încredere că oamii muncii din România populară vor obține în viitorul apropiat noi succese remarcabile în construirea socializmului, în lupta pentru ridicarea necontenită a nivelului lor material și cultural, în lupta pentru victoria socializmului. Chezașa în această direcție este inepuizabila energie creatoare a poporului romîn, alianța tot mai puternică dintre clasele muncitoare și țărănimă, conducerea înțeleaptă și încercată a Partidului Muncitoresc Romîn, prietenia și alianța frățească cu popoarele Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări ale lagărului democratic.

— Permiteți-mi în ziua glorioasă voastre sărbători naționale, să urez poporului romîn frate, harnic și talentat, noi și mari succese în construirea socializmului în minunata noastră țară. (Aplauze prelungite). — Trăiască Republica Populară Romînă liberă și independentă! — Trăiască guvernul popular al Romîniei! — Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn — organizatorul și inspiratorul tuturor victoriilor poporului romîn! — Să se întărească și să înflorească prietenia de nezdruccinat între poporul romîn și poporul sovietic! (Întreaga adunare se ridică în piciorare și ovacionează puternic. Minute în șir asistența acclamă în cinstea Uniunii Sovietice).

Sarjă la furnal

Tăcuți lingă furnal stau topitorii cînd orbitor îșișnește fonta vie, ca aurul amargului, cînd norii de soare-aprînși, au fața purpurie.

Și cum lucrează, stăpînînd urgia metalului ce-și taie drum în jos par uriași ce-au potolît mînia unui năvalnic monstru fioros.

În jurul fontei fumegînd în jgheaburi atenți veghează să-și urmeze drumul; arși de doagore și cuprînși de aburi, nu-i înapăimîntă arșița și fumul.

Sfirșită-i sarja. Arșița s-a stîns, un gest alungă urmele sudorii... A fost o bătaie, și-au învîns așa înving într-una, topitorii.

V. Felea

După Geneva

— În loc de cronică internațională —

— Un ziar! Repede! foile încă sînt ude. Întreb vînzătorul din ochi: ce e nou? În inima mea eu știu ce s-aude. Dar inima mea are-n lume ecou? Cîtesc. Merg pe stradă citînd. Doar norocul De stilpi mă fereste, în drumuri. Să vedem oameni buni, de s-a stîns bine focul. N-or mai fi rămas niște jar, nișca fumuri? ...Ultima pagină. Titlul pitic mai că-și scapă: I se-mprumutată Italiei o pinză de Giorgione. Prost secretar de redacție! Prost! Un sablon e! Eu știrea aș fi dat-o c-o literă de-o schoapă! ...Dincoace? Conferința despre atom. Savanji prezintă comunicări științifice. Decd graurile lumii pot să se unifice în limba unită a dragostei de om.

Pămîntul nu s-a colorat în roz și totuși zorii zilei sînt ne-necetă mai proaspeți.

— Deschiși rămîn ochii! Se-agită Li Sin Man. Albania-ntînde mîna, dar Grecia n-o stringe. Par unii c-au dormit mai bine de un an. Somn tulbură — și-n vis văd încă sînge.

Dar omenirea n-a dormit o clipă. Pleoapele ei sînt roșii de-nclungata veghe. Pe zeci de meridiane, pe mii și mii de leghe O resufiere-egală se-nfiripă.

Să puhoască-n ziare știrile: Călători, recepții, prieteniești discuții. Ca la-nflînirile-acestea, nici la-nflînirile Cu cea mai dulce dintre fete nu îi!

...Ce mai cîtesc azi? Iată, un articol. Asupra nasterilor fără de dureri. Da, pătîmas cred azi în ceea ce mai ieri Crezusem că e vrednic de ridicol.

Nu-i va fi dat ca-ntr-un război să plară Copilul pe care al să-l nașt. Femele, așa dar să nu te doară... — Dar n-o s-o doară, oameni entuziaști!

Cîtesc. Merg pe stradă citînd. Astea patemi! Nu, nepăsarea-n suflet nu se poate-asterna. Și pe-un necunoscut îl opresc, să dezbaterem

Ștefan Iureș

Despre unele probleme ale limbii literare

Un an de la moartea lui Gaál Gábor

În cadrul revoluției culturale din țara noastră, care a urmat după evenimentele de la 23 August 1944, s-a acordat o deosebită atenție limbii literare, intrucât limba este mijlocul prin care conștinții unei culturi este comunicat, masei largi.

meniu limbii literare, trebuie reevaluată comunicarea masei largi. Să vedem, „Limba, creație a poporului”, în care maestrul a arătat că vigoarea și supletea limbii literare sînt determinate de raporturile ei cu limba populară.

să poată întreprinde el însuși opera de cultură și să aducă mai departe. Insușirea limbii literare, răspîndirea ei la sațe și la orașe, constituie deci o necesitate a îndepîrțirii acestui program cultural.

După apariția lucrărilor amintite ale lui I. V. Stalin s-au reluat discuțiile asupra limbii literare. La sesiunea științifică a Academiei R.P.R. din martie 1951, s-a arătat că e necesar ca să se fie în considerare justa orientare a limbii, ca factor al revoluției culturale.

„Un examen acum problema „imbogățirii” limbii literare, în care deosebirii două puncte: 1. Introducerea în limba literară a celor mai expresive elemente lexicale sau a construcțiilor gramaticale cu cele mai bogate elemente sugesive.

După moartea poetului, a romanțierului, rămîne să vorbească pentru el opera. Criticii vorbesc de posterității, prin tot ce a consemnat despre literatură și astfel despre viață.

O a doua sesiune largă a secțiunii a Vi-a a Academiei R.P.R., consacrată problemelor limbii, a avut loc în luna iulie a anului în curs.

Pe lângă acești termeni noi, pătrunși în limbă, există o serie mult mai mică de termeni care dispar din limbă, nemaicorrespondind stadiului de dezvoltare politică și economică a țării.

Pe lângă acești termeni noi, pătrunși în limbă, există o serie mult mai mică de termeni care dispar din limbă, nemaicorrespondind stadiului de dezvoltare politică și economică a țării.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

Articolul subliniază înalta menire educativă a scriitorilor ce se dedică muncii pe acest tărîm: „Întreaga literatură care se adresează tinerii generații este menită însă să cultive cele mai bune trăsături: iubirea neîmărginită față de patrie și devotamentul pentru cauza celor ce muncesc, eroismul în muncă, înclinația spre studiu și cultură, dragostea de colectiv, simțul frumosului, tot ce li este necesar caracterului unui om pentru a putea deveni folositor societății, armonios dezvoltat.”

Pe lângă acești termeni noi, pătrunși în limbă, există o serie mult mai mică de termeni care dispar din limbă, nemaicorrespondind stadiului de dezvoltare politică și economică a țării.

În seara de 12 august 1955, s-a stîrnit într-un sanatoriu, la Zürich, marea scriitor german Thomas Mann. Abia de au trecut două luni de la sărbătorirea octogenarului, fiind la Weimar, într-un cadru festiv, Thomas Mann a fost cinstit nu numai de al lui, ci și de lumea întreagă, iar el — la rîndu-i — și-a adus prinosul de închinare amintirii lui Schiller. Cu Thomas Mann apune un mare scriitor, și o înaltă conștiință frămîntată pe toate sinuozitățile problemelor lumii moderne, conștient, bînător în cele din urmă pe calea adevăratei orientări democratice. Lunga existență a scriitorului a văzut prefăcerea fundamentale ale patriei sale și ale întregii omeniri. S-a născut dintr-o mare burghezie senatorială, de oras hamsatică, la Lübeck, la 6 iunie 1875, ultimul oraș din vechea Hanză care s-a alipit ca spiritul imperiului prusianist de după 1870. Thomas a cunoscut în copilărie casa părintească, ca și frațele său mai mare Heinrich (ce lăsa scriitorii Mann de renume mondial), o familie într-un umanism solid, dar și într-un conservatorism burghez, de care numai prin experiența faptelor și ideilor, mai în urmă cu doi scriitori aveți să se despozeze.

În 1929 Thomas Mann primește premiul Nobel. Pentru temperamentul lui însă, în continuare transformare și cercetare, viața și opera sînt departe de a fi găsit un fîgăș definitiv. Fascismul înscăunat în Italia contradicție din adîncuri sensibilitatea socială și morală a scriitorului, care prevede primejdia întîrzierii acestei boli și mai ales primejdia perversității ființei omenești prin ea. Analize adînci li ispitesc pe Thomas Mann să urmărească acea „confuzie a sentimentelor” și scriitorul creează navela „Mario und der Zauberberg” (Mario și Vrăjitorul, 1930), piatră de hotar în opera și în noi el conștinț de idei, semn hotărît al unei orientări politice a lui Thomas Mann. Într-un cadru de descoperire realistă, simțită de sine și împodobită cu obișnuta sa ironie psihologică, scriitorul ne descrie o întîmplare dintr-o stațiune de băi de mare din Italia. În trăsături sigure, caracterul omenilor din sud se reliefează și psihologia copiilor, uitator de fin depistată. O compunere de linie simplă și de fapte aparent banale ascunde tîlcul adînc al întregii scrieri îndreptată hotărît împotriva fascismului. De altfel, lucrarea a fost și întîrzieră în Italia anilor mussoliniani. „Vrăjitorul” Cipolla, care hipnotizează și comandă tuburășii săi supuși, cu ajutorul cravatei și rîchitelor” (trad. de Al. Philippide). Acesta e sîrșitul lui Cipolla. El anticapează în mod umitor, divinatoriu, pe cel al lui Mussolini executat de poporul italian.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

După moartea poetului, a romanțierului, rămîne să vorbească pentru el opera. Criticii vorbesc de posterității, prin tot ce a consemnat despre literatură și astfel despre viață.

Pe lângă acești termeni noi, pătrunși în limbă, există o serie mult mai mică de termeni care dispar din limbă, nemaicorrespondind stadiului de dezvoltare politică și economică a țării.

Romanul, un gen literar merit dispariției?

În Occident — și în special în Anglia — se poartă discuții aprinse asupra soartei romanului. Aceste discuții au pornit de la un articol publicat în suplimentul literar al ziarului londonez „Observer” de către scriitorul englez Harold Nicolson — și care de acord cu alți conțriați din Occident, consideră că romanul este sorbit dispariției.

„Viața ar trebui să fie mult prea liniștită pentru ca să se mai găsească cititorii de romane”, afirmă scriitorii care vor să demonstreze că romanul este destinat pieței, „ori viața nu este de loc liniștită și nerăbdarea lui — az nu pot fi puși la încercare cu literatura numită „roman”. Scriitorii de azi s-ar asemăna cu o furnică rădăcită în pustiu Gobi, care așteaptă timpuri liniștite ca să găsească cititorii pentru romane.”

„Dacă bucuria îți va fi mare și curată citind Odissea”, spune în încheierea Scriitorii, acad. prof. Tudor Vianu, „caută și caldă! poem al lui Homer, ILLIAD!” pe care, adăugăm noi, E.S.P.L.A. trebuie să se gîndească să-l scoată cit mai curînd de sub tipar.

O latură importantă a problemei educării tinerelor generații

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

Caiet internațional

ÎN ORAȘUL NATAL AL LUI TURGHENIEV... La muzeul de staț „Turgheniev” din Orel s-a deschis o nouă expoziție consacrată însemnătății mondiale a operelor marii scriitor rus Turgheniev.

REUNIUNE CONSACRATA LUI CERVANTES... La Teatrul Tineretului din Palatul de cultură și știință de la Varșovia a avut loc o reuniune consacrată marii literaturii clasice spaniole Cervantes N. Gopes, membru al delegației tineretului din Spania la cel de al V-lea Festival al Tineretului și Studenților, a vorbit despre opera lui Cervantes.

CARȚI SOVIETICE APARUTE ÎN LIBAN ȘI SIRIA... Scriitorii din țările arabe au trimis Ununii scriitorilor din U.R.S.S. un dar prețios — cărți ale scriitorilor sovietici aparute în Siria și Liban.

THOMAS MANN

THOMAS MANN 1875-1955

bolul claselor intermediare, care nu au izbutit să extermine rațica. Singur Mario, băiatul simplu, poporul însuși în transparența acestui personaj, după ce o clipă a fost ameliat și l-a îmbrățișat pe odiosul Cipolla, a găsit calea acțiunii: „Îndată însă... căl sărătat” (Cipolla) a sărătat cu oravașă lîngă piciorul scaunului, și Mario trezi a trezării, dîndu-se repede înapoi. Apoi s-a oprit cu ochii hotărîți, apîndu-se ușor pe spate, parodie, parodie în înșeles superior — înșeles — parodie asurzătoare pîresupune o limitare, o repetiție în repiție, este o necesitate a rennoirii sufletești — Thomas Mann se apropie în 1939 de un alt important roman al său, de „Lotte în Weimar” (Lotte — e vorba de Charlotta Kestner — a Weimar) cu care abordează problema unui umanism luminat. În 1932 și 1949 apar lucrările (eseuri, romane, conferințe) care vădese la Thomas Mann preocuparea goetheană. După cum am mai arătat, el se ridică împotriva interpretării dată lui Goethe ca un mit înanghiabil (interpretarea lui Ziegler). Dimpotrivă, prin reactualizare și reafirmare, în sensul unei rennoiri sufletești, Mann îl vede pe Goethe ca pe un fenomen social. De la „Carieta lui Goethe ca scriitor” și „Goethe, reprezentant al epocii burgheze”, pînă la conferința ținută la Oxford în 1949, de poziție hotărît democratică, treacă prin creația lui din „Lotte în Weimar”, Goethe este urmărit și luminat ca un mare deschizător de drumuri într-un nou și înalt umanism. „Să ne buzăm pe el, pe trecutul său și pe simpatia lui. În felul acesta nu vom avea nicotdeauna nenorocire de a ne găsi în împotrivire față de dragoste și viață”, spune Thomas Mann la 1949. Și mai departe el adăugă: „Cea ce am găsit la Goethe a fost tîlmăcirea în germanism a europeanismului, o Germanie europeană, ceea ce a răspuns întotdeauna dorințelor și necesităților reale, cu totul onuse unei Europe germanizate, așa sperietoare a aspirațiilor naționalismului german de care ne-a fost groază întotdeauna și care m-a izgonit din Germania”. Acesta era Goethe, Goethe reactualizat în îndrumarea lui socială, democratică, Goethe pe care scriitorul Thomas Mann îl opunea mîntului încremănt al hinderismului. Ultima mare lucrare a lui Thomas Mann este romanul „Doctor Faustus” (1947). Ea pune în față problema artistului. Totul este văzut prin mai multe perspective de timp, cu puncte de sîrșin în Senecus, Zaitbom, care povestește viața muzicantului Adrian Leverkühner, a căruia identitate cu Nietzsche și boala lui este izbitoare. Romanul este o lichidare totală cu acest scriitor, care a trădat umanul și raționalul și care a trăgănat fascismul. Ca și pe fratele său Heinrich, nazismul german și Hitler l-au izgonit pe Thomas Mann din patria sa. Lupta crîncenă a scriitorului împotriva fascismului a fost dusă prin articole, scrieri de tot soiul, dar mai ales în timpul ultimului război prin conferințe redifuzate de dincolo de ocean. În a-

cel, „55 Radiosendungen nach Deutschland”, Thomas Mann a întrecut pe ascultătorii germani în ura și porțivnicia față de regimul hitlerist. Pentru violența tonului și nimicitoare acuzării, cităm din conferința radiodifuzată la 28 februarie 1944: „În S.U.A. un emigrant german, Konrad Heiden, publicase o carte desigur Hitler înclinația... „Der Führer Hitlers Rise to Power”. În legătură cu această carte luată cu preț, se desășară conferința lui Thomas Mann: „Cum de a fost cu putință ca Germania și lumea întreagă să îngăduie aceste singeroase nimeneșii omenești, aceste lepadături intelectuale și morale, acestui întunecat suflet de mîncinos, din fond subtil de ticălos, acestui stitlicor de vorbe, de gînd și de orice treabă omenească, acestui individ de batjocorită schizoiden, împodobit doar cu un fel de necurată putere de sugesție, cum de i-au îngăduit să intre în istorie și să se cococe pe un piedestal făcut de maldără de ticăloșii, de pe care să și pară numai stei și mare, și astăzi, mai mult ca orînd, numai stei și mare”. Fa afirmăm nemulțumirea noastră în toată simțirea. Cum de nu este o plăcere, ci o pedepsă. Da, o pedepsă, o povară penibilă să recitești povestea acestui nebun criminal, acestui cabotin al marilor, să recitești cum național-socialismul, un fel de Islam de scară de serviciu, a pus mina pe Germania, pentru a o muștrului în vederea crimei, pentru a face din ea instrumentul crimelor sale fără de margini și imbecile”.

„Ce rusine le cuprinde de te gîndești la hecatombele de vieți omenești care au căzut pradă și vor mai cădea încă acestui disperat erou al cărții. E adevărat că odată a spus: „Sînt gata să plătesc cu două milioane de germani realizarea țelului meu”. Care țel? După nimicirea Germaniei, nimicirea lumii întregi prin național-socialism, auzi cifra de două milioane e de mult depășită, de n-ar fi să scoțim dect pe germanii căzuți pe cîmpurile de luptă. Dar socotim asta a singelui, a întregului război, pe care lumea întreagă a trebuit să-o învețe de la Germania, e cu totul alta și cu mult mai mare. Trebuie scoțite și pierderile Rusiei, care o deapășesc cu mult. Și trebuie să se mai ție seamă de recolta pe

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.

„Știința” nr. 3364 din 17 august 1955 consacră articolul de fond problemei literaturii pentru copii și tineret. Acest articol oglindește grija pe care o poartă partidul educării tinerelor generații și interesul cu care se ocupă de rezolvarea și clarificarea problemelor specifice literaturii.